

Capitolul 20

Introducere

În acest capitol trec lucruri importante pe prim plan, care se pot aplica și la exercitarea disciplinării în Adunare. Pe lângă aceasta iese în relief, că această acțiune de disciplinare este ceva cu care are a face toată Adunarea. Tot poporul este inclus în aceasta. Drumul pe care merge Israel, ca să îndepărteze păcatul din mijlocul lui, și ce îi învață Dumnezeu pe acest drum, sunt o ilustrare clară a felului cum acționează Adunarea (Biserica) locală (și felul în care aceasta trebuie să aibă loc), când păcatul trebuie îndepărtat din mijlocul ei. Fiecare păcat, care devine cunoscut într-o Adunare locală și este pus sub disciplinare, trebuie totodată să facă Adunarea să se gândească la cauzele acestui păcat. Această Adunare va trebui să-și verifice starea proprie în lumina lui Dumnezeu și să ceară de la El să le deschidă ochii să vadă cum a fost posibil să se ajungă la acest păcat.

Poporul lui Dumnezeu ca un om – versetele 1-2

Primul efect ca urmare al relatării despre grozăvia înfăptuită este, că tot poporul vine ca *un singur om* înaintea Domnului. Într-adevăr, mai trebuie unele lucruri învățate, însă acest fapt este o reacție demnă de laudă. Era în timpul când fiecare făcea ce îi plăcea. Caracteristic pentru un astfel de timp este că fiecare trăiește pentru sine. A dispărut orice simțământ de a forma un tot. Dumnezeu se folosește de păcatul înfăptuit ca să creeze iarăși unitate în poporul Său. Al doilea lucru este, că în Mițpa ei au față de Domnul o atitudine cum se cuvine. Dar o atitudine corectă în comportare nu este nici o garanție pentru o atitudine morală corectă. Este un lucru bun când poporul se strânge ca un om (vezi versetele 8 și 11), ca să pedepsească răul; este un lucru bun, că se arată zel, ca să se curățe de rău; este un lucru bun, că ei au o atitudine corectă. Dar poporul încă nu are o atitudine morală corectă, ca să exercite disciplinarea. Ei acționează încă dintr-o indignare firească și din inițiativă proprie. Abia în versetul 18 întrebă pe Dumnezeu, dar și atunci ei au deja de mult planurile lor întocmite. Este răul, care îi face să se unească.

Dar răul nu va sluji niciodată ca bandă de legătură, ca în felul acesta poporul lui Dumnezeu să fie ținut împreună. Și dacă ocuparea unei atitudini corecte nu conduce la o atitudine morală corespunzătoare și la o comportare aferentă, atunci nici aceasta nu este o garanție pentru o acționare corectă în problemele de disciplinare. Aceste lucruri trebuie să meargă împreună. În privința aceasta mă gândesc la strângerea Adunării în jurul Domnului Isus, avându-L pe El ca punct central, despărțită de orice organizare omenească sau gândire de grup omenească. Când însă aceasta nu are loc din dragoste pentru Hristos și în conștiința harului și cu o atitudine de smerenie, această atitudine nu este nici o garanție pentru binecuvântare și pentru prezența Domnului Isus.

Dacă există unitate, atunci și căpeteniile se strâng. Un aspect important în funcționarea Adunării ca unitate este, că acolo conducerea se face în chip biblic. În capitolul 5 am auzit pe Debora cântând despre conducătorii care au luat asupra lor conducerea. Dacă în Israel nu este nici un împărat și astfel nu este nici o conducere, atunci aceasta are loc în paguba sentimentului de a alcătui un tot unitar.

Relatarea levitului – versetele 2-7

La o întrebare corespunzătoare, levitul face o relatare de ansamblu a evenimentelor din Ghibea. El nu spune nimic despre propria necredincioșie și despre drumul greșit, pe care a mers. De asemenea trece sub tăcere, că el însuși a dat pe soția sa în mâinile acelor oameni pătimiși și creează impresia, că el însuși a fost în pericol să-și piardă viața. El povestește istoria sa într-un fel în care el iese pe cât se poate de bine din ea. Faptul că el și-a tăiat soția în bucăți și a trimis

bucățile în tot Israelul, îl întemeiază pe fapta rușinoasă și pe nebunia care a fost înfăptuiră în Israel. El încheie, făcând remarca, că ei ca Israeliți ar trebui să știe ce aveau de făcut. Responsabilitatea lui proprie ca levit, care trebuie să învețe Legea, nu o amintește nici măcar cu un cuvânt.

Consecința – versetele 8-10

Omul a subliniat încă o dată prin istorisirea lui, ceea ce poporul era deja convins: trebuie acționat împotriva oamenilor care au săvârșit această faptă rea. Ei înșiși se obligă, să nu meargă acasă până ce nu s-au răzbunat pe oamenii din Ghibea. Ceea ce mai trebuia rapid clarificat, era să tragă la sorti, ca să afle în ce succesiune să pornească la luptă. Zece procente din bărbați sunt puși la o parte, ca să îngrijească de alimente în timpul campaniei militare. În tot ceea ce se întreprinde este vorba de dezonorarea adusă lui Israel, și nu de dezonorarea adusă lui Dumnezeu.

Discuția cu oamenii din Ghibea – versetele 11-13a

Pentru a treia oară citim, că Israel este unit »ca un singur om« (după versetul 1 și 8). Vestea, care se răspândește în tot ținutul seminției Beniamin (unde se afla Ghibea) este scurtă și concisă. Textul știrii acesteia arată că ei nu sunt încă într-o ținută morală bună, ca să pornească împotriva răului. În versetele anterioare am văzut, că dorința de a acționa a izvorât din indignare omenească. Din cauza aceasta ei nu se gândesc în momentul acesta să întrebe pe Domnul, ca să știe cum trebuie să acționeze împotriva păcatului. Ei vorbesc lui Beniamin despre »nelegiuirea care s-a făcut între voi« și nu „între noi“.

Probabil că am observat deja cândva, că noi vedem mai degrabă păcatele altora decât pe ale noastre. Pentru a putea atrage altuia atenția cu privire la păcatele sale trebuie mai întâi să aibă loc judecata de sine. Aceasta înseamnă că el însuși trebuie să fie liber de păcate, ca în viața lui să nu existe niciun păcat nejudicat. Dacă cineva crede că trebuie să se ocupe cu păcatele altcuiva, în timp ce el permite păcate în viața lui, el este un fățarnic. Aici trebuie aplicate cuvintele Domnului Isus: »Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.« (Matei 7,5) Deci să fi liber de păcate este prima premisă care trebuie creată prin judecarea de sine. Cu această judecare de sine este legată o a doua premisă. Noi putem să facem pe cineva atent cu privire la păcatul lui, dacă suntem conștienți că greșeala pe care a făcut-o el o putem face și noi. Noi nu suntem cu nimic mai buni decât celălalt. În epistola către Galateni 6,1 stă scris cum putem să îndeplinim această condiție: »Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispășit și tu.«

Ceea ce Israel trebuie să învețe, este identificarea cu păcatul care a fost înfăptuit și că acesta nu este numai păcatul unei cetăți sau al unei seminții. În Iosua 7,1 se exprimă același principiu. Acolo se spune: »Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan ... a luat din lucrurile date spre nimicire.« Este un om care păcătuiește, dar tot poporul este considerat de Dumnezeu vinovat. Dacă Israel s-ar fi făcut una cu păcatul celor din Ghibea, atunci Beniamin ar fi acționat altfel. Atunci Beniamin ar fi văzut un popor care s-a căit și a mărturisit păcatele, ca și cum acest popor el însuși ar fi păcătuit. Dar la popor nu se recunosc sentimente frățești. Este mai ușor să vezi lucrurile care sunt greșite și care trebuie judecate, decât însuși să mergi la Dumnezeu cu aceste lucruri și să le vezi și să le simți așa cum le vede și le simte Dumnezeu. Prin atitudinea lor au dat toată vina pe Beniamin și l-au făcut răspunzător de ceea ce s-a întâmplat, fără să înțeleagă că era vorba de un rău, care a avut loc în mijlocul lor.

În 1 Corinteni 5 apostolul Pavel se ocupă cu un caz de păcat în interiorul Adunării, care era așa de rău, cum nici între păgâni nu se întâlnea. El îi acuză pe corinteni în primul rând de faptul că ei nu s-au mâhnit de ceea ce a avut loc în mijlocul lor. Ei continuau să se strângă liniștiți, ca și cum

nimic rău nu ar fi avut loc în mijlocul lor. Și acesta este un fel de a nu te identifica cu răul prezent.

Atât în Corint cât și aici în Judecători se reacționează la rău în mod egoist. Fapta nu este adusă înaintea lui Dumnezeu cu umilire față de cele întâmplate; drept urmare El nu poate să arate voia Lui cu privire la felul cum trebuie acționat.

Refuzul de a judeca păcatul – versetele 13b-14

Israel abordează greșit situația, dar aceasta nu scuză pe Benjamin în reacția lui. Reacția lui Benjamin arată că această seminție nu a fost conștientă de păcatul îngrozitor, care a fost înfăptuit în mijlocul lor. Întreaga seminție se face în felul acesta una cu păcatul. Păcatul era grav, dar mai grav era refuzul ca păcatul să fie judecat. Ei apără chiar păcatul, cu toate că ei înșiși nu au comis păcatul, ci numai unii oameni răi. Ceea ce a început ca o expediție de pedepsire împotriva unei cetăți se transformă prin comportarea lui Benjamin într-un adevărat război civil. Deoarece au tolerat răul în mijlocul lor, ei încep acum să se apere și instigă un război civil. Benjamin face din aceasta o problemă a întregii seminții. Despre criminalii propriu-ziși nu mai auzim nimic.

Așa cum se deduce din 1 Corinteni, în fiecare Adunare locală pot avea loc cele mai rele păcate. Oricât de grav și de umilitor ar fi aceasta, prezența celui mai grav păcat nu este un motiv pentru cineva să părăsească părtașia creștinilor. Însă ceea ce este cu adevărat un prilej să te desparți de o Adunare locală este refuzul de a judeca chiar și cel mai mic păcat. Atunci este chiar necesar să ne desparțim, dacă cel puțin vrem să nu fim judecați de Dumnezeu împreună cu ceilalți.

Prima întâlnire – versetele 15-21

Punctele de vedere sunt clarificate de ambele părți. Fără nici o îndoială acum nu mai este nici o speranță de refacere. Beniaminiții sunt numeric în mare minoritate, dar aptitudinile lor egalează numărul celor mulți. Este vorba de *»oameni aleși, stângaci. Toți aceștia aruncau pietre cu praștia într-un fir de păr și nu dădeau greș.«* (versetul 16) Dar chiar dacă sunt bărbați aleși, cunoscuți pentru precizia lor și pentru eficacitatea lor -, atunci când intervin pentru o faptă rea, acționează greșit. Putem să-i comparăm cu oamenii pe care îi întâlnim în creștinătate. Oameni, care sunt foarte exacti și totuși uneori numesc răul bine. Din cauza felului lor exact de a proceda se pare că au adevărul de partea lor.

Benjamin obține mereu victoria. Însă aici vom vedea în curând ce se întâmplă. Nici la semințiile care s-au suit nu este totul așa cum ar trebui să fie. Desigur, ei roagă pe Dumnezeu pentru sfat, dar o fac după ce au hotărât cum vor proceda. Singurul lucru, pe care vor să-l știe, este, care seminție să se suie întâi. Această întrebare au mai pus-o ei cândva, în capitolul 1. Dar ce diferență între capitolul 1 și aici! Acolo pun această întrebare cu privire la lupta împotriva dușmanului, în timp ce aici voiau să pornească împotriva unui frate. Ei stabiliseră deja ce este de făcut. Pot exista situații, în care și noi spunem, că este imposibil să ceri sfat de la Dumnezeu. Vedem că păcatul este prezent și suntem deja gata să acționăm împotriva lui, fără să ne gândim să mergem la Dumnezeu cu acest păcat și să ne identificăm mai întâi cu el. Considerăm că acest lucru nu este necesar. Mai sunt încă unele detalii mici de clarificat, așa cum ar fi întrebarea, cine să vorbească cu fratele căzut în păcat, sau cu sora căzută în păcat. Pentru aceasta întrebăm pe Dumnezeu.

Dacă dorim să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu. Ca să putem acționa împotriva răului așa cum se cuvine, este nevoie de mai mult decât numai să fii repede gata să te comporți ca o unealtă a Sa. Răzbunarea poporului este prea directă, prea nepotrivită, prea nemiloasă. Este prea puțin prezentă conștiința că ei trebuie să exercite judecata lui Dumnezeu. Ei nu aduc nici o jertfă pentru păcat, ceea ce ar fi fost o dovadă a identificării lor cu răul. Ei se bazează pe superioritatea lor. Urmarea este înfrângerea. Prin această înfrângere Dumnezeu vrea să-i învețe că pentru El nu contează mulțimea mare și că încrederea lor în a birui pe baza acestei superiorități este greșită.

Faptul că israeliții sunt bătuți poate fi urmarea faptului că ei înșiși nu erau liberi de influențele practicilor canaanitice stricate. Ei au nevoie de aceeași curățire ca și Beniamin.

Cea de-a doua întâlnire – versetele 22-25

Înfrângerea a fost o lovitură grea. Ei nu s-au așteptat la aceasta. Nu erau ei preocupați cu o faptă justificată? Nu era superioritatea lor o dovadă pentru aceasta? Cum se face că nu răufăcătorul a fost pedepsit, ci ei au suferit o înfrângere? Era Dumnezeu de partea seminției păcătoase? Probabil că și-au pus astfel de întrebări. Cu toate acestea prima lor reacție la înfrângerea suferită nu este, că ei se duc cu aceste întrebări la Dumnezeu. În primul rând se încurajează singuri: *»Poporul, bărbații lui Israel, s-au îmbărbătat, și s-au așezat din nou în linie de bătaie în locul unde se așezaseră în ziua întâi.«* David s-a comportat altfel. Citim despre el, după ce din propria vină a pierdut totul: *»Dar David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui«* (1 Samuel 30,6).

Israelii se îmbărbătează mai întâi și apoi întreabă pe Dumnezeu. Ei sunt încă într-o atitudine necorespunzătoare înaintea lui Dumnezeu, cu toate că în întrebările lor adresate lui Dumnezeu au devenit mai precauți. Ei trebuie să mai învețe lecția, că în ei înșiși nu sunt mai buni decât frații lor, lecția despre bârnă și pai din Matei 7, la care m-am referit deja mai înainte. Este însă și un progres, că ei spun acum *»fratelui meu Beniamin«*. Ei încep să aibă un sentiment, că ei au de a face cu cineva cu aceeași origine ca și ei. La exercitarea pedepsei este permanent important, ca noi să devenim deplin conștienți, că ea nu trebuie făcută cu o atitudine, că noi am fi mai buni. Elihu, care trebuia să mustre pe Iov din cauza comportării lui față de Dumnezeu, a înțeles aceasta. El spune corect în Iov 33,6-7: *»Înaintea lui Dumnezeu eu sunt semenul tău, și eu ca și tine am fost făcut din noroi. Astfel frica de mine nu te va tulbura, și greutatea mea nu te va copleși.«*

Dacă aceasta ar fi fost atitudinea lui Israel, atunci această luptă nu ar fi costat atâtea jertfe. Dacă aceasta ar fi fost atitudinea adunării în multe din problemele de disciplină, nu s-ar fi ajuns la așa multe excluderi sau credincioșii excluși ar fi fost reabilitați la scurt timp. Eu nu spun că toate cazurile de disciplinare ar fi putut fi evitate. Adunarea este obligată să practice disciplinarea, deoarece ea este responsabilă față de sfințenia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate niciodată să tolereze un păcat în poporul Său, oricât ar fi de mic păcatul.

Dar disciplinarea trebuie făcută numai cu privire la restabilirea aceluia care a păcătuit. Ea nu trebuie să aibă loc din motive de iritație personală sau de teamă față de frățietatea din împrejurimi. Înainte să pornească, întreabă mai întâi pe Domnul, dacă trebuie să pornească. Și acesta este un progres, în comparație cu prima dată. Cu toate acestea Dumnezeu face ca și această a doua ieșire să se termine cu o înfrângere pentru Israel. El nu își atinsese încă ținta cu ei.

Pregătirea pentru a treia întâlnire – versetele 26-28

Înainte ca israeliții să înceapă lupta cu răufăcătorii, ei s-au așteptat să obțină ușor victoria. Gândeau că această luptă este o nimica toată. Nu au pornit ei la luptă cu o superioritate numerică însemnată? Rezultatul acestei atitudini a fost însă, că ei au fost deja de două ori înfrânți. Aici s-a zis cu știința lor. În nedumerirea lor se îndreaptă spre Domnul în Betel (= Casa lui Dumnezeu) cu smerenie și lacrimi și Îl întreabă, dacă trebuie să mai pornească o dată. Încep chiar să postească. Acum nu mai este vorba că ei s-ar fi îmbărbătat și s-au așezat din nou în ordine de bătaie. Ei înțeleg, că ei au eșuat. Încep să-și dea seama, că Dumnezeu vrea mai întâi să le spună ceva.

Înainte să întrebe pe Dumnezeu, ei *»au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire înaintea Domnului«*. Aceasta este minunat. Prin aducerea acestor jertfe ei spun totodată, că ei pot exista înaintea lui Dumnezeu numai pe fundamentul lucrării acestor jertfe. Ambele jertfe vorbesc despre lucrarea Domnului Isus la cruce. Jertfa de ardere lasă să se recunoască această lucrare ca

o lucrare prin care Domnul Isus la cruce a glorificat pe deplin pe Dumnezeu. Era o jertfă care era dedicată în întregime lui Dumnezeu (vezi Levitic 1). Pe baza acestei jertfe Dumnezeu poate să binecuvânteze poporul Său și să-l primească. Este singurul fundament pe baza căruia poate avea loc aceasta. Pentru noi aceasta este exprimat foarte frumos în Efeseni 1,6, unde se spune că Dumnezeu »ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit«. Deci aducerea unei jertfe de ardere înseamnă că noi suntem conștienți că Dumnezeu ne vede în lucrarea Domnului Isus și nu pe baza a ceva din noi înșine.

Jertfa de mulțumire este o jertfă de părtășie. În ea se exprimă, că prin lucrarea Domnului Isus este posibilă părtășia cu Dumnezeu, cu Domnul Isus și cu toate mădularele poporului lui Dumnezeu. O descriere a acestei jertfe găsim în Levitic capitolul 3 și capitolul 7. Aducerea acestei jertfe înseamnă deci că există conștiința prezenței părtășiei în rândul poporului lui Dumnezeu. În aceasta este inclus și Benjamin. Dar deoarece în această părtășie nu trebuie să fie loc pentru păcat (acesta a fost judecat și înlăturat prin lucrarea despre care vorbește această jertfă), păcatul trebuie judecat. Când apoi trebuie acționat împotriva păcatului devenit vizibil în poporul lui Dumnezeu, aceasta are loc pornind de la înțelesul acestei jertfe și nu dintr-o mâhnire personală sau dintr-un sentiment de supărare ca grupă. Este intenția lui Dumnezeu ca copiii lui Israel atunci (și noi astăzi) să stea pe fundamentul acestei jertfe.

Noi nu ne găsim niciodată într-o poziție corectă, să acționăm împotriva păcatului cuiva înainte ca Dumnezeu să nu fi putut acționa împotriva a ceea ce în sufletul nostru stă în contradicție cu Numele Său.

Încă un aspect important este, că tot poporul este chemat să facă aceasta. Dacă se intenționează să se exercite disciplinarea într-un caz anumit, atunci eforturile nu trebuie să se limiteze numai la câțiva frați. Disciplinarea privește întreaga Adunare locală. Aici nu este vorba de un păcat ascuns, despre care numai unul știe, ci despre ceva cunoscut tuturor. Deseori este puțină putere în exercitarea disciplinării, deoarece eforturile sunt lăsate pe seama a numai câtorva frați, care dovedesc atitudine spirituală. Când noi venim cu adevărat înaintea lui Dumnezeu cu un caz de disciplinare, atunci nu vom putea fi dezarmați. Atunci este nevoie de întristare adevărată cu privire la ceea ce s-a întâmplat între noi și cu privire la ce suntem noi în stare să facem.

În continuare este vorba de Chivotul legământului lui Dumnezeu. Acesta este singurul loc unde în cartea Judecători este amintit chivotul legământului.

Chivotul legământului este un model minunat al lui Hristos. El este baza tuturor acțiunilor lui Dumnezeu cu noi și a acționării noastre pentru Dumnezeu. Prin faptul că noi avem aceasta permanent înaintea ochilor, suntem păziți să nu acționăm într-un duh care vrea să fie mai bun decât al celui alt.

Și tocmai judecata asupra răului și despărțirea de el nu sunt baza părtășiei; părtășia noastră ca sfinți se bazează numai pe Hristos și moartea Sa. Acolo a trebuit Dumnezeu să ducă pe poporul Său prin pedeapsa pe care a permis-o.

Aici nu este vorba de o comparație între Benjamin și Israel, ci de ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu și că aceasta trebuia înlăturat în felul în care îl arată Dumnezeu. El nu poate tolera păcatul în mijlocul poporului Său, deoarece El locuiește în mijlocul poporului Său. Aceasta este tot așa de valabil și astăzi pentru Adunările locale, care se strâng în jurul Domnului Isus. El a spus despre aceasta: »Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor« (Matei 18,20). Acesta este singurul motiv pentru care păcatul trebuie îndepărtat dintr-o Adunare locală.

În procesul, la care Dumnezeu supune poporul Său, ca să-i facă să aibă o atitudine corectă, este numit și numele lui Fineas. Așa cum am remarcat mai înainte, aceasta arată, că timpul în care a avut loc acest eveniment a fost la scurt timp după ce poporul a ajuns în țara făgăduită. Fineas este un om care în pustie a fost plin de râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu. Când răul a pătruns în tabără, el l-a judecat, omorând pe răufăcător. Citim această întâmplare în cartea Numeri 25,6-15. Noi trebuie să fim geloși cu o gelozie ca a lui Dumnezeu și nu cu sentimentele noastre naturale.

La Fineas era o mânie sfântă, preoțească și spirituală. Faptul că poporul venea la el, ca să ceară sfat de la Domnul, ne arată totodată și că poporul era acolo unde trebuia să fie.

Am putea spune, că apostolul Pavel este Fineas al Noului Testament. El s-a străduit foarte mult, ca în toate Adunările să facă cunoscut voia Domnului. El a luptat permanent, când creștinii erau amenințați prin diverse învățături și practici să devieze de la Hristos. Sper ca fiecare din noi să dorească să fie un Fineas.

Cea de-a treia întâlnire – versetele 29-48

Este descris foarte amănunțit cum decurge a treia întâlnire dintre Israel și Benjamin. Începe cu punerea de pânditori. Acești pânditori vorbesc aici (tot așa ca și în lupta pentru cucerirea cetății Ai din Iosua 8) despre recunoașterea propriei slăbiciuni și bazarea pe puterea ascunsă a lui Dumnezeu. Victoria se obține din cauză că se face uz de izvoarele care sunt ascunse de dușman. Israel mărturisește public că este slab, prin faptul că fuge. Pare într-adevăr slăbiciune, să fugi, dar se oferă ocazie surselor de ajutor ascunse (pânditorilor) să intre în acțiune. Aceasta este o ilustrare minunată a rugăciunii. Pare slăbiciune, când se stă pe genunchi, dar în aceasta se ascunde putere. Umiliința personală înaintea lui Dumnezeu este marea taină a victoriei. În aceasta se găsește putere pentru exercitarea disciplinării: pentru părinți cu privire la copiii lor și pentru Adunare cu privire la cel căzut în păcat.

Nu Israel este cel care bate pe Benjamin, ci »Domnul a bătut pe Benjamin înaintea lui Israel« (versetul 35). Beniaminiții au crezut la început, că vor putea și de data aceasta, a treia oară, să aibă succes. Victoriile anterioare i-au făcut să fie plini de încredere și chiar aroganți (versetele 32 și 39). Însă de data aceasta Dumnezeu leagă binecuvântarea Sa cu strategia aleasă de Israel. De îndată ce Benjamin iese din cetate, ies la iveală luptătorii aflați la pândă, iau în posesiune cetatea neapărată și îi dau foc. În Deuteronom 13,16 citim ceva despre cetatea căreia i s-a dat foc. Acolo se spune, că această cetate să fie arsă de tot cu foc »pentru Domnul«. Putem să spunem, că păcatul din Ghibea este pedepsit tot așa de grav ca și închinarea la idoli, despre care este vorba în Deuteronom 13.

Când beniaminiții au văzut cetatea arzând, euforia victoriei se transformă în frică. Nu le vine să creadă ceea ce văd, șocul este mare; plăcerea de a lupta le dispare și o iau la fugă. Israel însuși nu-și ia timp să se odihnească și urmărește pe fugari. În zelul lor învecinat cu furia omoară aproape pe toți beniaminiții. Care sunt urmările zelului lor exagerat vom vedea în capitolul următor și ultimul. În acest moment se poate face bilanțul. Victoria este obținută, răul este judecat. Dar au avut loc și pierderi. Israel a pierdut aproximativ 40.030 de oameni (versetele 21, 25 și 31); la Benjamin au căzut mai mult de 25.000 de oameni, și prin aceasta seminția este aproape nimicită. Au mai rămas numai 600 de oameni.

Dacă cineva trăiește fără să se judece singur, așa că păcatul primește șansa să se impună și prin aceasta alții trebuie să se ocupe cu el, urmarea este întotdeauna pierdere. Când, pe lângă aceasta, ceilalți se preocupă în chip neduhovnicesc să înlăture acest păcat, paguba este și mai mare. Singura posibilitate de a împiedica ca noi să fim cauza suferinței, atât pentru noi înșine cât și pentru alții, constă în părtășia strânsă cu Domnul și în trăirea în ascultare de Cuvântul Său.